

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

2222

A szingularitás

Az adott szálig: **A vérvonal jövője**

1. A törölt regiszter

Cső-Mária

A szervizalagút nyirkos homályában a szellőzőrácsok felől áramló hűvös levegő olaj- és ózonszagot hordozott. János visszahúzta a reteszt, hogy a szűk rés elzárja a mögöttük sistergő elosztódobozt, de az átjáró szélén egy guggoló alak árnyéka vetült a csupasz betonra.

Őrszem-3 a fal tövébe lapulva szorította magához a lekapcsolt azonosító modult. A mellkasán lévő vészjelző lámpa ritmikusan, de gyengén villogott. Rémült tekintete váltakozva tapadt Jánosra és a füstölő folyosóvégre. Ha a rendszert újraindítják a központi vezérlőből, a selejtezési protokoll automatikusan lezárja a szektort, és a hátrahagyott őrszemet nemes egyszerűséggel leválasztják a hálózatról.

– Nem mehetsz vissza – mondta János halkán, miközben Alindát és a nagymamát a csővezetékek mögötti vakfoltba terelte. – Ha az automatika észleli az áramkimaradást, az első dolguk lesz kitörölni a regiszteredet.

– A protokoll... a protokoll hiányt jelent – szaggatottan suttogta Őrszem-3, miközben fémujjait a falrepedésbe fúrta. – Elveszítem a kódomat. Mi lesz velem?

Alinda egy lépést tett felé, s tekintete a reszkető szerkezetre szegeződött. A nagymama csöndben megragadta a lány vállát, tudva, hogy a döntés pillanata nem tűr halasztást: vagy otthagyják az elavult egységet a megsemmisülésnek, vagy magukkal húzzák a kolónia feltáratlan mélységeibe.

2. A vérvonal jövője

Nap-Imre

János nem habozott sokáig: határozott mozdulattal megragadta Őrszem-3 rozsdás fémkarját, és maguk után húzta a megszeppent gépet a mélyebb, lefedetlen szervizalagútba. A megrekedt füst és az ózonszag lassan elmaradt mögöttük, ahogy a vakfoltot jelentő járat sötétje magába fogadta a kis csapatot. Ahogy haladtak a nyirkos szellőzőaknák mentén, a Nagymama finoman Alinda vállára tette a kezét, tekintetében a régen látott napfény emléke derült fel.

– Anyád pontosan ugyanígy állt ki a gyengébbekért – suttogta a Nagymama, miközben

áthajoltak egy alacsony vízvezeték alatt. – A családjuk sosem illeszkedett teljesen a kolónia gépies rendjébe. Édesapád finomműszerész volt a hármas szektorban, aki még hitte, hogy a pedálok hajtása mögött a szabad világ energiája lappang, édesanyád pedig a fülkék között gyűjtötte az öregek emlékeit a kinti égről.

Alinda szeme felcsillant a félhomályban. Bár a szüleit még kisgyermekként veszítette el egy korábbi szektorlezárás idején, most először érezte, hogy a benne élő melegség nem csupán véletlen: a családjától örökölt hit és törődés formálja minden döntését. A lány önkéntelenül megragadta a nyakában lévő kis medált, amelyben apja egyetlen megmaradt sárgaréz alkatrésze pihent.

– A családok mindig tudta, hogy van kiút – mondta János, bizakodó pillantást vetve a lányra, miközben a távoli gépek zúgása fojtottá vált. – Anyád vallotta, hogy a kolónia nem a végállomás, hanem a híd a régi és az új világ között. Ez a szikra él benned is, Alinda.

Őrszem-3 vészjelzője lassan ritkult, fémes mozdulatai csendesedtek a lány jelenlétében. A családi örökség reményt adó súlya alatt a kis csoport megállíthatatlanul haladt tovább az elfeledett járatok mélyébe.